

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

DOLiS/DEC- 480/11

dot. DOLiS-440-352/10

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku koncernu medialnego o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 19 stycznia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-28/11/2185,2193), dotyczącą wniosku Spółki 2 z o.o., reprezentowanej przez radcę prawnego Pana X, o nakazanie koncernowi medialnemu udostępnienie danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, adresu e-mail oraz numeru IP komputera użytkownika forum internetowego na portalu internetowym zarejestrowanego jako Gość „Y” – autora komentarza opublikowanego na stronie internetowej

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Spółki 2(dalej Wnioskodawcą), reprezentowanej przez radcę prawnego Pana X, o nakazanie koncernowi medialnemu (dalej Spółka 1), udostępnienie danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, adresu e-mail oraz numeru IP komputera użytkownika forum internetowego na portalu Gazeta.pl zarejestrowanego jako Gość: „Y” – autora komentarza opublikowanego na stronie internetowej. Wnioskodawca podniósł, że zwracał się do administratora forum portalu internetowego - na którym zamieszczono komentarz naruszający jego dobra osobiste - m.in. o udostępnienie danych osobowych autora tego komentarza. Wnioskodawca podniósł, że odmówiono mu udostępnienia tych danych, co stanowi naruszenie zasad przetwarzania danych wynikających z ustawy o ochronie danych osobowych. Ponadto, Wnioskodawca wskazał na treść art. 23 ust. 1 pkt 5 i art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych oraz podniósł, iż „niewątpliwym jest, że roszczenia dochodzone z tytułu naruszenia dóbr osobistych Spółki 2 (...) jako osoby prawnej

pozostają w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą”. Wnioskodawca wskazał również, że nie może dochodzić na drodze sądowej roszczeń wynikających z art. 24 Kodeksu cywilnego, ponieważ nie dysponuje danymi osobowymi sprawcy, których udostępnienia odmówiła Spółka.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne, w toku którego ustalił, że:

1. W dniu 24 lutego 2010 r. o godzinie 19:09 użytkownik o pseudonimie „Y” zamieścił na forum dyskusyjnym portalu internetowego komentarz o treści:
2. W korespondencji e-mail z dnia 27 marca 2010 r. Pan Z, aplikant radcowski z Kancelarii Prawnej, wskazując, iż występuje w imieniu Wnioskodawcy oraz Pana Ż wniósł o usunięcie komentarza oraz o wskazanie danych osobowych jego autora. W tej korespondencji przytoczono treść art. 23 ust. 1 pkt 5 i art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych oraz wskazano, iż roszczenie Wnioskodawcy z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest bezsprzecznie związane z prowadzoną przez ten podmiot działalnością gospodarczą.
3. W odpowiedzi, w korespondencji e-mail z dnia 30 marca 2010 r. Spółka 1 wskazała, iż „nasza polityka prywatności wyklucza przekazywanie jakichkolwiek danych osobowych użytkowników nieuprawnionym podmiotom”.
4. Spółka 1 przetwarza jedynie informację o adresie IP komputera, z którego korzystał użytkownik będący autorem wpisu, którego dotyczy niniejsze postępowanie. Informacja ta przetwarzana jest w zbiorze danych osobowych o nazwie „Użytkownicy internetowego wydania »serwisu« i portalu internetowego Spółki 1.”, w związku ze świadczeniem przez Spółkę 1 usługi polegającej na umożliwianiu użytkownikom sieci Internet zamieszczania wypowiedzi na stronach forum portalu internetowego.

Na podstawie poczynionych ustaleń w dniu 19 stycznia 2011 r. Generalny Inspektor wydał decyzję administracyjną (znak: DOLiS/DEC-28/11/2185,2193), mocą której nakazał Spółce udostępnienie Wnioskodawcy numeru IP komputera użytkownika forum internetowego na portalu internetowym zarejestrowanego jako Gość: „Y” – autora komentarza.

W dniu 14 lutego 2011 r. (w ustawowym terminie) do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Spółki z dnia 7 lutego 2011 r. o ponowne rozpatrzenie przedmiotowej sprawy. Spółka wniosła o uchylenie decyzji z dnia 19 stycznia 2011 roku w części nakazującej jej udostępnienie Wnioskodawcy adresu IP komputera użytkownika forum internetowego portalu o nicku „Y”. Spółka podniosła w szczególności, że nie zgadza się z dokonaną przez Generalnego Inspektora oceną, iż w sprawie zastosowanie znajduje art. 23 nie zaś art. 29 ustawy o ochronie danych osobowych, oraz że dochodzenie przez osobę prawną roszczeń związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą „w oczywisty sposób wiąże się z koniecznością dokonywania czynności, w związku z którymi dane osobowe znajdują się w zbiorze - choćby tymczasowym - zawierającym przetwarzane przez Wnioskodawcę dane osobowe”. Zdaniem

Spółki 1 „nie jest w żadnej mierze oczywiste, ani też jasne, dlaczego dochodzenie przez osobę prawną roszczeń związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą należy co do zasady, jak i *ad casum* traktować jako skutkujące koniecznością przetwarzania danych osobowych w zbiorze. W szczególności w okolicznościach niniejszej sprawy mamy do czynienia z pojedynczą informacją o osobie, która *ex definitione* nie może stanowić zbioru, ani nawet zestawu danych osobowych w rozumieniu art. 7 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Z kolei Spółka 2 zarówno w korespondencji prowadzonej ze Spółką 1 drogą elektroniczną, jak i we »Wniosku o udostępnienie danych osobowych« z dnia 21 kwietnia 2010 roku kierowanego do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie wykazywała, że uzyskane dane będzie przetwarzała w ramach zbioru danych”. Spółka 1 wskazała również, że w jej ocenie należy przyjąć, iż art. 23 ustawy o ochronie danych osobowych - inaczej niż art. 29 - nie obowiązuje administratora danych do udostępnienia danych, a stanowi jedynie podstawę prawną przetwarzania danych osobowych, uprawnia administratora do przetwarzania (a więc także udostępniania), ale nie zobowiązuje, a zatem nie można stawiać podmiotowi uprawnionemu zarzutu, że z uprawnienia nie korzysta.

Spółka 1 podniosła również, że przesłane jej przez Wnioskodawcę żądanie udostępnienia danych nie spełniało przesłanek z art. 29 ustawy o ochronie danych osobowych, bowiem nie została dochowana forma pisemna, a ponadto nie mogło zostać potraktowane jako wiarygodne ze względu na przesłanie drogą elektroniczną i podpisanie przez aplikanta radcowskiego, który w żaden sposób nie wykazał, iż został umocowany do działania przez Wnioskodawcę. Zdaniem Spółki 1 nie była ona zobowiązana do udostępnienia jakichkolwiek danych w oparciu o taki wniosek.

Ponadto Spółka 1 podniosła, że odmówiła wydania żądanych informacji za podstawę przyjmując przepisy ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, w oparciu o którą świadczy usługi użytkownikom forum dyskusyjnego portalu internetowego, oraz wskazała, że zgodnie z art. 18 ust. 6 tej ustawy usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5, organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Z treści powyższych przepisów Spółka 1 wyprowadza wniosek, że ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną wprowadza własne, odrębne uregulowania w zakresie udostępniania danych osobowych oraz danych eksploatacyjnych, które nie przewidują udzielania informacji o takich danych podmiotom innym niż organy państwa.

Spółka 1 podniosła również, iż zgodnie z uregulowaniami przepisów postępowania karnego wydawanie informacji takich jak adres IP komputera może nastąpić wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora zawarte w odpowiednim postanowieniu wydanym na podstawie art. 218 w związku z art. 236a Kodeksu postępowania karnego, a „konsekwencją przyjęcia stanowiska, iż przepisy ustawy o ochronie danych osobowych stanowią właściwą podstawę do udostępnienia danych w omawianej sprawie, byłoby uznanie, że osoba, nie będąca organem ochrony prawnej może żądać udostępnienia danych osobowych w sposób prostszy i bardziej skuteczny niż organ ścigania, którego ustawodawca wyposażył w środki mające na celu ochronę praworządności, a który jednocześnie z racji działania na podstawie prawa i w jego granicach, daje w większym stopniu rękojmię ochrony uzyskanych danych osobowych i wykorzystania ich zgodnie z celem udostępnienia”. Spółka 1 wskazała, iż przyjmuje prymat wskazanych przez nią przepisów Kodeksu

postępowania karnego jako *lex specialis* w stosunku do przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

Spółka 1 wskazała również, że ze względu na fakt, iż adresy IP użytkowników internetowych forów dyskusyjnych są zbierane przez usługodawcę jedynie przy okazji świadczenia usług bez świadomości usługobiorcy oraz wobec braku w obecnym stanie prawnym instrumentów prawnych pozwalających na kontrolę celu w jakim osoba domagająca się wydawania danych w rzeczywistości dane te wykorzysta, wydanie danych użytkowników internetowych forów dyskusyjnych w oparciu o art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych stanowi szczególne zagrożenie dla dóbr osoby, której dane zostają udostępnione i prowadzić może do naruszenia jej praw i wolności.

Po ponownym rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, że Generalny Inspektor podtrzymuje swoje stanowisko, iż ocenę stanu faktycznego sprawy należy przeprowadzić w oparciu o art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ustawy o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Wskazać w tym miejscu należy, że zbiorem danych osobowych są wszelkie przechowywane w uporządkowanej formie materiały zawierające dane osobowe. Zgodnie bowiem z art. 7 pkt 1 ustawy ilekroć w ustawie jest mowa o zbiorze danych - rozumie się przez to każdy posiadający strukturę zestaw danych o charakterze osobowym, dostępnych według określonych kryteriów, niezależnie od tego, czy zestaw ten jest rozproszony lub podzielony funkcjonalnie. Wnioskodawca, jako osoba prawna prowadząca działalność gospodarczą musi przechowywać materiały związane z prowadzoną przez siebie działalnością, w tym materiały dotyczące spraw sądowych w których jest stroną, w formie uporządkowanej. Jest to niewątpliwie związane z koniecznością zapewnienia kontroli nad tymi materiałami, ale stanowi to również obowiązek wynikający z treści art. 6 ust. 1 w związku z art. 13 ustawy dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (tekst jedn. Dz. U. 2006 r. Nr 97, poz. 673 z późn. zm.). Zatem, udostępnienie Wnioskodawcy danych osobowych spowoduje przede wszystkim ich włączenie do zbioru danych. Te włączone do zbioru dane, będą dalej wykorzystywane na potrzeby postępowania cywilnego z zakresu ochrony dóbr osobistych. Dlatego też dopuszczalność udostępnienia Wnioskodawcy żadanego przez niego numeru IP należy oceniać przez pryzmat art. 23 ustawy, a nie art. 29 ustawy.

Odnosząc się do oceny Spółki 1, że art. 23 ustawy - inaczej niż art. 29 - nie obliguje administratora do udostępnienia danych, a jedynie jest podstawą prawną dającą mu uprawnienie do dokonania takiej operacji, wskazać należy, że art. 23 ustawy nie mówi o uprawnieniu administratora danych lecz o przesłankach dopuszczalności przetwarzania danych. Zdaniem Generalnego Inspektora odmowa udostępnienia danych osobowych przez Spółkę 1 pomimo zaistnienia przesłanki określonej w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, narusza ten przepis, w związku z czym konieczne jest przywrócenie stanu zgodnego z prawem.

Odnosząc się do zarzutów Spółki 1 dotyczących niezastosowania w niniejszej sprawie przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204 ze zm.) wskazać należy, że w ocenie Generalnego Inspektora z treści art. 18 ust. 6 ww. ustawy nie wynika niedopuszczalność udostępniania podmiotom innym niż organy państwa informacji, o których mowa w ust. 1-5 tego artykułu. W ocenie Generalnego Inspektora przepis ten - stanowiący, że usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5, organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań - jedynie zobowiązuje usługodawcę do udostępniania informacji organom państwa i nie należy go interpretować rozszerzająco jako normy zakazującej udostępniania tych informacji innym podmiotom. Zdaniem Generalnego Inspektora, gdyby zamiarem ustawodawcy było ograniczenie możliwości udostępnienia informacji, o których mowa w art. 18 ust. 1-5 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, tylko do organów określonych w art. 18 ust. 6 tej ustawy, wskazałby to wprost w treści przepisu, np. przy użyciu zwrotu „wyłącznie”. Ten sposób wyznaczania zamkniętego kręgu podmiotów zastosowany został np. w art. 66g i art. 66j § 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jedn. Dz. U. 2005 r. Nr 229, poz. 1954 z późn. zm.), art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228) i art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.).

Odnosząc się do kwestii pierwszeństwa wskazanych przez Spółkę 1 przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.) jako *lex specialis* w stosunku do przepisów ustawy, wskazać należy, że przepisy Kodeksu postępowania karnego

w najmniejszym stopniu nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem Wnioskodawca nie jest organem prowadzącym postępowanie w sprawie karnej, a udostępnione dane osobowe mają zostać wykorzystane przez niego do zainicjowania postępowania cywilnego, nie zaś w postępowaniu karnym.

Generalny Inspektor podtrzymuje wyrażone w decyzji z dnia 19 stycznia 2011 r. stanowisko, że zasadne jest zastosowanie środka o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy (zgodnie z którym w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych) i nakazanie Spółce 1 udostępnienia Wnioskodawcy numeru (adresu) IP komputera użytkownika forum internetowego na portalu internetowego zarejestrowanego jako Gość: „Y” – autora komentarza opublikowanego na stronie internetowej. Zgodnie bowiem z art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.) dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie do art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje

zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie z art. 24 § 2 Kodeksu cywilnego, jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Jednocześnie, w myśl art. 448 powyższej ustawy w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. W myśl art. 43 Kodeksu cywilnego przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych. Sporządzenie pozwu do sądu cywilnego w związku z naruszeniem dóbr osobistych wymaga podania danych osobowych osoby pozwanej. Dla skutecznego wytoczenia powództwa niezbędne jest wniesienie do sądu pisma, które spełniać będzie warunki określone w art. 187 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), zwanej dalej Kpc. Zgodnie z tym przepisem, pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego. Natomiast, w myśl art. 126 § 1 pkt 1 Kpc każde pismo procesowe powinno zawierać oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników. Ponadto, zgodnie z art. 126 § 2 Kpc, gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu, pisma zaś dalsze – sygnaturę akt.

Z powyższego wynika zatem, iż niezbędnym elementem pozwu, w tym również o naruszenie dóbr osobistych, jest oznaczenie imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania osoby, w stosunku do której żądanie określone w pozwie jest skierowane (tj. przyszłej strony procesowej w sporze z tytułu naruszenia dóbr osobistych). Potwierdza to również literatura przedmiotu, gdzie jednoznacznie wskazuje się, że pierwsze pismo procesowe w sprawie (np. pozew) powinno zawierać bliższe dane dotyczące stron (uczestników) postępowania i wskazywać dokładnie ich adresy tak, aby sąd mógł się zawsze z tymi osobami porozumieć (M. Jędrzejewska, T. Ereciński, J. Gudowski Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające, Warszawa 2007, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wyd. II).

Z uzasadnienia skierowanego do Generalnego Inspektora wniosku wynika, że w ocenie Wnioskodawcy doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Uzasadnionym jest zatem dochodzenie przez Wnioskodawcę ochrony tych dóbr poprzez wystąpienie do sądu z powództwem wobec autora wpisu na forum internetowym prowadzonym przez Spółkę 1. Niewątpliwie jest to prawnie usprawiedliwiony cel Wnioskodawcy, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, stanowiącym, iż przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców

danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Ponadto, przyjęcie, że przetwarzanie (udostępnienie) - w celu zainicjowania postępowania sądowego - danych osoby, wobec której zachodzi domniemanie, że to ona dokonała wpisu (mającego godzić w dobra osobiste Wnioskodawcy) miałyby naruszać jej prawa i wolności, prowadziłoby do nieuzasadnionej ochrony takiej osoby przed ewentualną odpowiedzialnością za swoje działania, zwłaszcza, że może ona w trakcie postępowania sądowego w pełni korzystać ze swoich praw zagwarantowanych przepisami Kpc. Działanie Spółki 1 polegające na nieudostępnieniu Wnioskodawcy danych osobowych, może natomiast doprowadzić do ograniczenia jego prawa do wystąpienia do sądu z powództwem w sprawie naruszenia dóbr osobistych oraz skutecznie chronić sprawcę przed odpowiedzialnością cywilnoprawną za jego działania. Ponadto, w ocenie Generalnego Inspektora niezasadne są obawy Spółki 1 odnośnie zagrożenia dla dóbr osoby, której dane zostają udostępnione, spowodowanego jej zdaniem brakiem instrumentów prawnych pozwalających na kontrolę celu w jakim osoba domagająca się udostępnienia danych w rzeczywistości dane te wykorzysta. Wskazać bowiem należy, że w chwili, gdy Wnioskodawca zbierze udostępnione mu przez Spółkę 1 dane osobowe stanie się ich administratorem w rozumieniu przepisów ustawy. W związku z powyższym przetwarzanie przez niego tych danych będzie podlegało regułom wyznaczonym przez przepisy ustawy, w szczególności zaś wynikającemu z jej art. 26 ust. 1 pkt 2 obowiązku nie poddawania zebranych danych dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z celami zebrania (zasada celowości), a kontrola zgodności przetwarzania tych danych z przepisami o ochronie danych osobowych będzie należała do kompetencji Generalnego Inspektora.

Dodać również należy, że zajmowane przez Generalnego Inspektora stanowisko odnośnie dopuszczalności udostępnienia danych osobowych osób dokonujących wpisów na internetowym forum dyskusyjnym podmiotowi, który zamierza wystąpić z powództwem o ochronę dóbr osobistych, znalazło potwierdzenie w orzecznictwie sądowym. Naczelnny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. akt ...) oddalił skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 lutego 20 r. (sygn. Akt...) oddalającego skargę na decyzję Generalnego Inspektora utrzymującą w mocy decyzję nakazującą udostępnienie informacji o osobach, które zalogowały się i dokonały wpisów na portalu internetowym, w zakresie obejmującym informację o numerach IP z daty logowania.

Odnośnie kwestii udostępnienia danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania i adresu e-mail użytkownika, którego danych dotyczy niniejsze postępowanie, Generalny Inspektor również podtrzymuje wyrażone w decyzji z dnia 19 stycznia 2011 r. stanowisko, że ze względu na nieprzetwarzanie przez Spółkę 1 powyższych danych postępowanie staje się bezprzedmiotowe, co skutkuje koniecznością jego umorzenia. Stosownie bowiem do art. 105 § 1 ustawy

z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. W doktrynie wskazuje się, że: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa, oznacza,

że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, s. 489). Ustalenie przez organ publiczny istnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem wówczas podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy.

Podsumowując, w ocenie Generalnego Inspektora rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji administracyjnej z dnia 19 stycznia 2011 r. jest prawidłowe i nie ma podstaw do jej uchylecia.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).